

skeppas över till Spanien. Hamnen bevakas av poliser, hundar och övervakningskameror.

”De väntar på att det ska bli helt mörkt. Sen kommer de att kasta ett rep över stängslet, hoppa ner och försöka gömma sig på en trailer eller container.”

skyddar Spanien gränsen mot Marocko med tre sex meter höga stängsel, rakbladsvass taggtråd, övervakningskameror, rörelse- ljud- och värmedetektorer och hundratals tungt beväpnade militärpolis från Guardia civil som står i direktkontakt med helikoptrar i luften och kamouflerade militärer som gömmer sig i terrängen.

Även Marocko förstärker sin sida av gränsen med vallgravar, stängsel och säkerhetsstyrkor som är ökända för sin brutalitet.

Två gånger förra året stormades stängslen av flyktingar som gömt sig i bergen på den marockanska sidan. Några hundra ska ha kommit över, medan det stora flertalet slogs ner av polis som också sköt migranter med gummikulor.

FN-organet UNHCR och flera tunga människorättsorganisationer har anklagat Spanien för övervåld vid gränsen men också för att förvägra flyktingar rätten att söka asyl och istället tvinga dem tillbaka över gränsen till Marocko. Där har de misshandlats av marockansk polis och enligt uppgifter till Human rights watch ibland deporterats till Algeriet.

Varje ”pushback” är ett flagrant brott mot internationell rätt. Det verkar inte ha bekymrat regeringspartiet PP som nyligen drev igenom Lagen om skydd av medborgarsäkerhet. I ett svep legaliserade Spanien de illegala metoderna i enklaverna Melilla och Ceuta.

– En mörk dag för Spanien, sa Amnestys Europachef Gauri van Gulik när lagen diskuterades i våras.

Melillas högste politiker, Juan Jose Imbroda (PP) har försvarat gränspolisens metoder:

”Om polisen inte kan agera borde vi låta flygvärdinnor stå som välkomstkommitté vid gränsen”.

■

Mörkret har lagt sig över Melilla La Vieja – den gamla staden med den legendariska fästningen som under många hundra år skyddade spanska kolonisationer mot Rifpiraternas anfall.

Varje kväll när museerna stängt och de sista turisterna fått nog av den storslagna utsikten, tas fortet över av marockanska gatubarn. Det är härifrån de varje natt försöker ta sig ner i hamnen.

Ayoub visar hur en del binder fast rep i de antika kanonerna och halar sig ner längs den trettio meter höga muren tills de når de svarta klipporna. I skydd av mörkret kan de sedan hoppa från sten till sten och ta sig ut på piren.

– Där är två killar, säger Ayoub och pekar på vågbrytaren.

Ett hundratal meter ut sitter två pojkar på huk vid ett av vaktbåsen.

– De väntar på att det ska bli helt mörkt. Sen kommer de att kasta ett rep över stängslet, hoppa ner och försöka gömma sig på en trailer eller container. Ibland kan man också se folk klättra upp för ankarkättingen.

Två gånger förra året stormades stängslen av flyktingar som gömt sig i bergen på den marockanska sidan. Några hundra ska ha kommit över, medan det stora flertalet slogs ner av polis.

Tidigare gick det att klättra över ett staket vid fortets nedre del för att komma ut på piren. Men det satte Guardia Civil stopp för genom att mitt i vägen placera ett vaktbås som bemannas dygnet runt.

Man kan simma runt hamnen och ta sig upp på piren från havssidan. Men eftersom upptäcktsrisken är stor och strömmen stundtals stark, väljer nästan alla att ta vägen ner för de branta klippväggarna intill fyrhuset.

För en dryg månad sedan monterade myndigheterna fast ett galler som löper från fyrens ena vägg och en bit ut på muren. Det har inte heller hjälpt, bara gjort riskerna större.

Ayoub hoppar upp och lägger sig på magen över muren och ropar något på arabiska. En pojke i en grön munkjacka med texten ”that boy is cool” tittar fram från en smal klippavsats. Han vinkar glatt medan flera nyfikna ansikten dyker upp bakom honom.

Snart klättrar sex marockanska poj-

kar upp för branten, och tränger sig igenom gallret där en av stängerna saknas.

Den yngste av dem är tolv år och heter Zakaria. De andra, Tazi, Aziz Mohammed, Yassin och Muhammad, är mellan fjorton och sexton år. De flesta kommer från trasiga familjer och har varit här i flera år.

– De sover där bakom fyren. I natt ska de försöka igen, säger Ayoub.

De två lastfartygen som lagt till i hamnen ska till Almeria och Malaga. Ayoub och de andra killarna kan alla avgångstider och destinationer utan till. Ayoub, Amin och Osama klättrade ofta ner för de branta klipporna och smög ut på piren, förbi poliserna, övervakningskamerorna och hundarna. Kastade över rep, firade sig ner och sprang i panik medan poliser och vakter jagade dem.

– Polisen slog oss med sina batonger. I ansiktet, på fötterna, överallt, berättar Ayoub.

Hur mycket stryk man får beror på vilken polis som griper en, säger han.

– Vissa gör ingenting, andra är riktigt råa. Många poliser är rasister och passar på att utöva sin makt.

– Ibland plockade de in oss och låste in oss i gula huset [La Purisima, ett kommunalt center för ensamkommande migranter som flera gånger anklagats för missförhållanden]. Men ofta gav de oss bara stryk och släppte ut oss genom grinden. Och då försökte vi en gång till.

☛ **Fortsättning på nästa uppslag**